

Hódi István 1922–2020

1922. május 17-én született Gemencen, a Decs községhez tartozó Gyöngyösoldali erdészházban. Hivatása szeretetét édesapjától kapta, hiszen Hódi Menyhért, Királyi Közalapítványi főerdészként a

mindennapi élet valóságában adta át a természet szeretetét fiának.

A négy elemi osztályt Decsen, a négy polgárit Győrben végezte el. Rendszeresen járta az erdőt, ismerkedett titkaival. A kezdeti ismerkedés egyre komolyabb kötődéssé változott. Ennek eredményeképpen az esztergomi Alerdész Iskolában folytatta tanulmányait, melyet szintisza jelessel végzett el.

Az iskola befejeztével azonnal munkába lépett. 1942-ben a Királyi Közalapítvány Bátaszéki Gondnokság napidíjas erdészként alkalmazza. A történelem többször is meghatározta szakmai munkásságát. 1943-ban – Kir. Közalapítvány Budapesti Gondnokság – a Nyitra megyei Újlótnban, mint kinevezett kerületvezető erdész tevékenykedett. Sokat mesélt erről a korszakról, mivel rendkívül nagy hatáskört kapott, hiszen Ő vehette fel a munkásokat, állapította meg és fizette ki a munkabéreket is.

1943–1945 között katonai szolgálatra vezényelték, ahol a 12-es tábori tüzérsztyálynál teljesített szolgálatot. Budapest ostrománál egysége teljesen megsemmisült.

A háború után a Pécsi Erdőgazgatásra vették fel napidíjasként, később a Bátaszéki Gondnoksághoz tartozó Lassi kerületben lett kerületvezető erdész. Több szervezeti átalakulás után a Gemenci Erdő- és Vadgazdaság munkatársaként dolgozott kerületvezető erdészként, üzemegység-vezetőként.

Távolságtartó kiváló szakember volt, aki megkövetelte a szakszerű munkát, de meg is becsülte a beosztottjait. A Gajári-Török brigád hosszú éveken át (télen-nyáron) csónakon járt át a Dunán Sükösdről Fekete-erdőre, holott helyben is dolgozhattak volna a bajai erdészetenél. A Szekszárdi erdészettől, mint fahasználati műszaki vezető ment nyugállományba 1982-ben. Nyugdíjasként még 1986-ig dolgozott ebben a beosztásban.

Nyugállományba vonulása után Gemenc címmel megírta anekdotagyűjteményét, amely az 1997-es erdészettörténeti pályázaton 1. díjat nyert. Elévülhetetlen érdeme Hódi Istvánnak (közeli ismerőseinek Hódi batya), hogy elsőként írta meg részletesen Gemenc történetét, és a Mária Terézia közalapítványról csak általa kaptunk képet, hiszen a dokumentumok a második világháború alatt elvesztek.

Soha nem szakadt el a hivatásától, hiszen nyugdíjasként magánerdő-gazdálkodással foglalkozott nagy lelkesedéssel. A tölgyön kívül kedvenc fája volt a fekete dió, ebből a fajtából saját ültetvényt hozott létre, ezzel is bizonyítva annak közgazdasági jelentőségét. Tudván, hogy utódainak rendkívüli jóvedelmet biztosít majd.

Ha tehette, jó tanácsokkal látta el kollégáit, hiszen az egész Gemenci tömbben dolgozott, jól ismerte és szerette a területet, ahol szülei és ő is az aktív életét töltötte.

A szekszárdi Újvárosi temetőbe kísértük utolsó útjára. Távozásával a gemenci erdésztszadalom egy kiváló szakembert veszített el. Emlékedet tisztelettel megőrizzük.

Kaitz Zoltán

Miszlang Lajos (1948–2021)

Nagyon sokan a családdal, rokonokkal, évfolyamtársakkal, munkatársakkal és Hosszúhetény népes seregével közösen kísértük utolsó földi útján a 2021. február 6-án elhunyt Miszlang Lajos erdőmérnököt –

a Mecseki Erdőket, azok természeti értékeit lelkes aggodalommal őrző nagyszerű szakembert –, hogy most már a Zengő őrizze örök álmát a hosszúhetényi temetőben! A ravatalozónál az 1973-ban végzett évfolyam nevében Turóczy Ferenc, a munkatársak nevében dr. Varga Tamás mondott búcsúztatót. Idézzük most fel az életutat hűen tükröző két beszéd tömörített változatát!

Tisztelt Gyászoló Család, Rokonok, Évfolyamtársak, Munkatársak, Barátok és Minden jelenlévő! Megnyugodva a Teremtő Isten akaratában, emlékező kegyelettel búcsúozom Miszlang Lajos erdőmérnöktől, barátomtól, évfolyamtársamtól!

Eldölt egy hatalmas fává erősödött tölgy! Mert hát mi is állíthatna hű jelképet ennek a nem hétköznapi erdész életpályának, mint ez az európai emberek számára is erőt sugárzó fa, az ősök tisztelete, a rendületlen kitartás jelképe, a tölgy. Hagyományos jelképünk, az erdészcsillag a kocsányos tölgy ötlevelű csillagot formáló csemetje a Tenkes-hegység közelében magbúvó kis lélekszámú faluban – Csarnótán – kezdte el nagyívű pályáját. A szárbaszökkenés Pécsen a színvonalas Nagy Lajos Gimnáziumban folytatódott. Sikeres érettségi után következett az ugyancsak sikeres felvételi megmérettetés a hagyományairól és színvonaláról méltán híres Soproni Erdészeti és Faipari Egyetemen. A felvétel akkor előfelvételt jelentett, mert előtte sorkatonai szolgálatot kellett teljesíteni. Így jött el az 1968/69-es tanév. Élményekben gazdag, de igen küzdelmes öt év következett, ami 1973-ban a diploma sikeres – jeles minősítésű – megvédésével ért véget.

Elkezdődhetett tehát jelképes tölgyünk nagygyű terebélyesedése. Ehhez biztosított stabil háttérrel nagyszerű felesége – Jutka – akivel még Sopronban ismerkedett meg. Az erdők kezelésének szép, de emberpróbáló kihívása a hosszúhetényi termelő szövetkezet gazdálkodási kereteiben jelentette a kezdetet. A Szövetkezetben eltöltött időszak alatt feladata az erdőgazdálkodási ágazat vezetése mellett, a Szövetkezet erdészeti szaporítóanyag termelésének és az erdészeti főágazat alá-

rendeltségében működő fafeldolgozó üzem tevékenységének koordinálása, irányítása volt. Kísérletező kedve új technológiák kidolgozása és az alkalmazott csemetekiemelő gépek tökéletesítése terén egyaránt megmutatkozott. Az erdészeti szaporítóanyag mellett kertészeti szaporítóanyag termelésben is jeleskedett.

A Nagyközi Szörpüzem szennyvizének kezelésére zagykazettás fásítást tervezett és létesített.

Részt vállalt a Püspökszentlászlói Arborétum rehabilitációs munkáiban. Az OKTH-val együttműködve dolgozott a hosszúhetényi Nagy-mező bánáti bazsarózsa populáció élőhelyének megővésán.

1980-ban „erdészeti növényvédő” szakmérnöki oklevelet szerzett Sopronban az Egyetem Erdőmérnöki Karán.

Tehetsége, becsületessége nem kerülte el a szakma döntéshozóinak figyelmét. Ennek eredményeként kerül 1988. december 30-ával a Pécsi Erdőfelügyelet kötelékébe. 1990. január 1-jei időponttal az Erdőfelügyelőség Baranya megyei osztályának osztályvezetői feladatainak elvégzésére kap megbízatást. Ekkor már a rendszerváltozás időszakát éltük. Osztályvezetőként a gyorsan változó törvényi keretek élő lexikonának bizonyult, önzetlen segítségére sokan számíthattak, köztük jómagam is.

2006. szeptember 1-jével, az osztályvezetői feladatok mellett, megbízottként az igazgatóhelyettesi feladatokat is ellátja, az agrárigazgatás 2007. évi átszervezéséig.

2007. január 1-jétől a Baranya Megyei Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal Erdészeti Igazgatóságának kinevezett igazgatóhelyettese, és a Baranya Megyei Erdőfelügyeleti Osztály vezetője 2008. december 30-i nyugdíjazásáig.

Az erdészeti igazgatásban – a napi feladatokon túl – az erdők magánosításával és a magánerdő-gazdálkodás beindításával, az új törvényi szabályozásból eredő többletfeladatok megoldásában vett részt. Meghatározóan a magánerdő-gazdálkodás szervezését, az új erdőtulajdonosi, gazdálkodói kör tájékoztatását, képzését tartotta lényegi feladatának. Ez gyakorlatilag ismeretterjesztő előadások (Agrárkamara, METESZ, Közösségi Fórumok) és a helyi sajtóban, illetve az agrársajtóban közölt tájékoztatások, újságcikkek sorát jelentette (*Kamarai Lapok, Agrár Napló, Dunántúli Napló*).

Szakmai, egyesületi munkáját számos elismeréssel méltatták:

1979-ben megkapja az „Eredményes fásításért” dicséző oklevelet,

2000-ben az OEE Elismerő Oklevelet adományoz egyesületi munkájáért,

2006-ban megkapja a Mecseki Erdőkért Díjat,

2008-ban Kán Károly -emlékéremben részesül,

2009-ben a legmagasabb rangú állami szakmai díjat, a Pro Silva Hungariae-t veszi át a Minisztériumban,

2019-ben Életfa Emlékérem Bronz Fokozatában részesül.

Nyugdíjas éveiben is változatlan, kifogyhatatlanul vidám energiával dolgozott. Irányított csemetekertet, vadásztársaságot, magán-

erdő-gazdálkodást! A képzeletbeli tölgyünk tehát valóban hatalmas fává erősödött.

És bár tudjuk, hogy aki megszületik, az el is távozik a földi létből, azért ezt a tényt nem könnyen vesszük tudomásul! Főleg akkor, ha váratlanul és felkészületlenül nyitja ránk az ajtót.

A 2000 évvel ezelőtti események jutnak most eszembe. Miután a Fiú elvégezte művét e földi létben, megtért az atyához. Most ott ül az Atya jobbán és odavár bennünket is. Oda, ahová Lajos Te – hitem szerint – már megérkezted. És most onnan – a rád oly jellemző – vidámsággal szemlélsz bennünket. Mert a kidőlt tölgynek csak az anyagán vesz erőt a fizika törvénye, az Isteni eredetű léleken nincs hatalma. Ő az örök lét birodalmába távozik!

Lajos barátom megtartotta elődei örökségét, és gondos családapaként továbbadta azt gyermekeinek. Boldog ember volt, hiszen egy szerető család vette körül. Munkája során sikeres szakember lehetett, az elődeitől örökölt kapott és megtartott emberségével, becsületességével mindenkiből tiszteletet és elismerést vívott ki magának.

Így marad meg emlékeinkben, szereteti szívében és lelkében, erőt adva az elfogadáshoz és a folytatáshoz. Az 1973-ban az Erdőmérnöki Karon végzett évfolyam nevében a bányász-erdész köszöntéssel búcsúzóul! Jó Szerencsét! Üdv az Erdésznek! És rá emlékezve ne feledje senki a faluba vezető cseresznyefasort!

Turóczy Ferenc

Szörényi Miklós (1928–2020)

2020. december 28-án Aprószentek napján Szörényi Miklós vasdiplomás erdőmérnök életének 93. évében, szeretett családjá körében, csendesen visszatért a Teremtőjéhez.

Szörény, művelt, családját szerető és a keresztény hit szerint élő, remek erdész szakembert veszítünk el. Hosszú életet kapott a Teremtőtől, amit jól kihasználta. A helyi csoport legidősebb tagja volt.

1928. május 20-án Ózdon született. Nagyjapja erdész volt Erdélyben. Édesapja, Szörényi Béla erdőmérnök még Selmechánynán kezdte az akadémiát, de Trianon miatt Sopronban folytatta a tanulmányait, és 1923-ban kapott diplomát. Először Zala megyében, Pogányszentpéteren egy magán-erdőuradalomban vállalt munkát. Néhány év után a Kalocsa Érseki Uradalomhoz került, és a Baja vidéki erdőgazdálkodás vezetője lett, Bajaszentiván központtal. Miklós itt gyerekeskedett. Láttá édesapja munkáját és az erdőgazdálkodás mindennapi életét. Bizonyára itt szerette meg egész életére az erdőt. A front 1944 őszén közeledett Bajához. Édesapja a hivatalát nem hagyta el, de a családot kiküldte a gemenci erdőben levő rezédi erdészházba. A lovakat a 16 éves Miklós hajtotta. Szerencsére a front felettük minden baj nélkül átvonult.

A gimnáziumot Baján, a cisztereknél végezte. Sopronban 1951-ben szerezte meg a diplomáját. Szívesen és sokszor mesélt az egyetemi éveiről. Első állását a Mecseknyugati Állami Erdőgazdaság Alsókövesdi Erdészetiénél kapta szakelőadó beosztással. Rövid időre áthelyezték a Bolyi Erdőgazdasághoz, majd a Vajszlói Erdőgazdasághoz, de az alsókövesdi főnöke visszakérte, és 1954-től ismét itt szolgált. Itt ismerkedett meg Ancikával, akit ide helyeztek adminisztrátornak. Hamarosan összeházasodtak, és azt a lakást kapták meg, amelyben Fekete István író lakott legénykorában. Alsókövesd Bakóca község külterületéhez tartozott, és az egykori Majláth-uradalom erdészeti központja volt. Az erdőgazdálkodási iroda és lakás épületén kívül volt még egy hosszú lakóépület, amelyben erdészek és fogatosok laktak a családjukkal, egy istálló és szép nagy kertek, mindez a hatalmas erdőtest közepén kövesút nélkül.

1957-ben a házaspárt áthelyezték a Kisvaszari Erdészethez. Itt egy káder volt az erdőszervező, aki teljesen megbízott Miklósban. Nevetet mesélt, hogy tulajdonképpen két beosztása volt, a sajátja és a főnöké. Ez volt a legjobb megoldás, és minden jól ment. 1964-ben kinevezték erdőszervezőnek. Az egykori Esterházi erdőgazdálkodási épület emeleti, szép lakásába költöztek. A földszinten az iroda helyezkedett el. Ancika, a felesége adminisztrátor és pénztáros volt. A Kisvaszaron töltött éveket tartotta a család szolgálatuk legszebb részének. Itt született a három gyermek: Évi, Zsuzsi és a kis Miklós. A házimunkából kivette részét. Örömmel dolgozott a veteményeskertben. Egy alkalommal ebédidőben érkezett az erdőszervező. Meghívtak egy szerény ebédre, hogy addig is beszélgethessünk. Az ebéd finom volt, süteménnyel. Amikor dicsérni kezdtem a süteményt, Ancika mosolyogva megjegyezte, hogy most Miklós vendégei voltunk, mert ő főzött. Ekkor tudtam meg, hogy nemcsak a húсок elkészítéséhez ért, hanem remekül főz, sőt még süt is. A híres diótortájának nagy sikere volt.

1979-ben volt egy belső átszervezés, és az erdőszervezők nagy részét lecserélték. Miklós a központban szakellenőr beosztást, és Pécssett a kertvárosban egy lakást kapott. Örülhetett az az erdőszervező, amelyhez őt küldték ki ellenőrzésre, mert a tárgyilagosság mellett a jóindulat is mindig biztos volt. Ancika a központban számlázó, majd pénztáros lett.

Miklóst 1988-ban nyugdíjazták. A szolgálati idővel kapcsolatban kiemelendő, hogy a házaspárnak csak egy munkaadója, a Mecseki Erdőgazdaság volt. Évekig dolgoztak úgy, hogy Miklós a felesége főnöke is volt. A házaspár mindig a legnagyobb egyetértésben dolgozott.

Erős fizikumú, kiegyensúlyozott ember volt egész életében. Mosolygós arca sugározta fizikai, szellemi és lelki összhangját. A jó felkészültségű szakembert az erdőszervező minden ága érdekelte. Igazi gyakorlati emberként az üzemi életet szerette. Türelméet sohasem veszítette el, mindenkivel szípen beszélt. A kényesebb dolgokat mindig négy szemközt közölte az érintettel, mert ezek az ügyek nem tartoztak másokra. Min-

den kérést komolyan vett, és igyekezett azokat teljesíteni. Élmény volt beszélgetni vele. Tudását és tapasztalatait szívesen megosztotta másokkal is.

Fiatalán sportolt, tornászott. Mesélte, hogy Alsókövesdről mindig vele küldték be az elszámolást Pécsre, mert a többiek húzódoztak ettől. Ha ugyanis hazafelé lekették a megfelelő vonatot, akkor 12 km-t kellett a godisai állomásról gyalogolni Alsókövesdre. Ezt a feladatot úgy oldotta meg, hogy leadta az elszámolást, majd elment a tornaterembe. A későbbi vonattal ment haza, és a tréning után egy nagyot sétált. Miután abbahagyta az aktív sportolást, tudatosan vigyázott a testsúlyára. Ha esetleg felszedett néhány kilót, volt akaraterője kevesebbet enni, amíg visszanyerte a kívánatos súlyát.

Hívó emberként a felebaráti szeretet törvénye szerint élt. A párt részéről többször kifogásolták, hogy templomba jár, és a gyerekeit hittanra járattja. Azokban az időkben elvárás volt, hogy az erdőszervezők párttagok legyenek. Többször próbálták beléptetni a pártba, de mindig elhárította, hogy még nem elég fejlett... A mellőzéseket, az alaptalan vádaskodásokat türelemmel elviselte. Nem is beszélt ezekről, mintha meg sem történtek volna. Ilyen körülmények között is a legjobb teljesítményt nyújtotta.

Szeretett vadászni. Az üzemi bérről vadásztársaság elnöke volt. A vadászaton az iratlan törvényeket is fegyelmezetten betartotta. Kerülte a közös lövéseket. Szerette a saját, tiszta találatait. Nem törekedett soha nagy terítékre. Csak apró vadászatokra volt lehetőségünk. Fácánozások, kacsázások és szalonkázások közös élményeire mindig örömmel fogunk emlékezni.

Az Erdészeti Egyesület aktív tagja volt. Rendszeresen és szívesen vett részt a rendezvényeken: az előadásokon, tanulmányutakon, vándorgyűléseken. Sokat segített a terepi bemutatók megszervezésében. Az első erdélyi tanulmányút különösen nagy élményt jelentett számára.

Nyugdíjazása után a lakásához közel vettek egy kis kertet, hogy a család az évtizedeken át megszokott veteményeskert áldásaiban továbbra is részesüljön. A kert gondosan és sokáig művelte. Sokat foglalkozott Dalma unokájával, akit egyszerre tanított német és magyar nyelvre. Nagy öröme talpraesett Nelli unokája erdész lett, és Pécssett a parkerdőben szolgált. Nyugdíjasként feleségével sokszor vettek részt a pálosok szervezte remek kirándulásokon.

Kitüntetései közül legjobban a 2017-ben az 1956-os forradalom és szabadságharc 61. évfordulója tiszteletére életútja elismeréséért kapott Életfa Emlékplakett arany fokozatának örült.

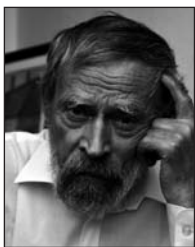
2021. január 26-án Pécssett, a köztemető kápolnájában tartott gyászmise után helyezték örök nyugalomra.

Köszönjük a társaságodban eltöltött szép időket, amivel megajándékoztál minket. Nyugodjál békében! Emlékedet kegyelettel megőrizzük.

Pécs, 2021. március 14.

Dr. Tóth Aladár
főerdőmester

Mogyorósi József (1942–2021)

2021. március 8-án a keszthelyi új köztemetőben kísértük végső nyughelyére Mogyorósi József okleveles erdőmérnök kollégánkat, a Bakonyerdő Zrt. saját halottját.

Mogyorósi József 1942-ben született

Bakonyoszlopon. 1960-ban Pápán érettségizett kiváló eredménnyel. Együtt kezdtük felsőfokú tanulmányainkat Sopronban az akkori Erdőmérnöki Főiskolán, s 1965-ben szereztük meg erdőmérnöki oklevelünket a jogutód Erdészeti és Faipari Egyetemen.

Az induláskor az előre kialakított tanulócsoporthoz kerültem, ahol a harmadikba kerültem. A csoport fiú tagjai a Templom utcai kolostorépületből kialakított kollégiumban kaptak szállást. Az ott töltött két év alatt a rideg körülmények ellenére, vagy részben azoknak is köszönhetően jó kis közösséggé kovácsoltunk.

Nyugodtan mondhatom, hogy e két év alatt kialakult összetartozás-érzés nem csak a következő három egyetemi évre, de sokunk számára az egész életre kihatott.

A csoportok későbbi átrendezése új baráti kapcsolatok kialakulásával is járt. Idővel létrejött egy olyan közösség, melynek tagjai most már húsz éve rendszeres éves találkozók szerveznek a közös együttlét örömeért és a barátság ápolásáért. Sajnos, e találkozók résztvevőinek száma az utóbbi években egyre csökken, most éppen az Ó távozásával.

Gyászoló szerettei, tisztelői számára röviden összefoglalom elhunyt kollégánk, barátunk szakmai pályafutását.

Az egyetem elvégzése után a Magasbakonyi Állami Erdőgazdaságnál helyezkedett el és egész pályafutása alatt ennél cégnél, illetve jogutódjánál szolgálta a magyar erdőgazdálkodást.

Az egyéves erdőrendezési gyakorlat lezárását követően, 1966–1970-ig erdőművelési előadó volt, majd 1978-ig fahasználati technológus, 1978–1983-ig erdőészeti technológus. A Faapríték Termelési Társaság létrejötte után, 1983-ban koordinációs osztályvezetőként, 1984–1988-ig fejlesztési osztályvezetőként dolgozott. 1989–1999-ig beruházási később fahasználati osztályvezető-helyettesként, műszaki tanácsadóként, reklámreferensként szolgált. 1999-től nyugdíjba vonulásáig erdőgazdálkodási osztályvezető-helyettes volt.

Szakmai munkássága során foglalkozott a fakitermelés és a faanyagmozgatás gépesítésével, technológiai fejlesztésével. Országosan úttörő munkát végzett az erdei apríték termelés gyakorlati bevezetésében. Konstruktorként géptervezéssel, faipari faanyagmozgató szállítópályák, erdőművelési és faanyag közleltetési célgépek tervezésével, megvalósításuk koordinálásával foglalkozott.

Mintegy húsz évig volt az Erdőgazdaság szakszervezeti munkavédelmi felügyelője.

Elsőéves egyetemistaként lépett be az Országos Erdészeti Egyesületbe és 1970-es évektől az Egyesület Gépesítési Szakosztályának aktív tagja volt.

Írt tankönyvet az erdőészeti szakiskolák számára a faanyagmozgatásról, tartott előadásokat tudományos konferenciákon az erdőészeti gép- és technológiafejlesztésről. A szakmai felnőttképzés keretében a fakitermelő szakmunkások oktatója volt. PR ismereteit hasznosítva részt vett az erdőgazdálkodás népszerűsítésében. Szövegíróként és szaktanácsadóként közreműködött céges és erdőészeti témájú videofilmek készítésében.

Nyugdíjas éveiben társszerzője volt *A Bakonyerdő története* című könyvnek, melyet sok fotója illusztrál.

Munkáját 1974-ben és 1979-ben kiváló dolgozói oklevéllel, 2002-ben OEE elismerő oklevéllel, 2012-ben a vidékfejlesztési miniszter által adományozott Életfa Emlékplakettel ismerték el.

Szakmai munkássága mellett jelentős volt amatőr festői alkotómunkája, amely különösen nyugdíjas korában teljesedett ki. Legalábbis ekkor volt alkalmunk kiállításait látogatni, képeiben gyönyörködni.

Ha most búcsúzunk is, közös emlékeink, a szobáink falán lévő képei életetnek fogják emléket.

Kedves Jóska! Isten áldjon, nyugodj békében!

Steiner József

Takács Tibor (1964–2021)

Elmentél Tibi..., döbbenetes ezt leírni, és lehetetlen felfogni, hiszen itt vagy a mindennapjainkban, elevenen élsz a fejünkben, várjuk, hátha egyszer majd betoppansz, mert csak egy rossz álmom volt ez az egész.

Március vége volt már, mikor utoljára SMS-t váltottunk, kórházi ágyadból köszönted meg a kollektíva jókívánságait és aggodnását. Aggódtunk is, de sokkal inkább bizakodtunk, mert egy életerős, egészséges életmódú, fiatalos vadászembernek muszáj legyőznie a kórt, az nem lehet, hogy egy vírussal szemben alulmarad. Aztán pár héttel később, egy hétfői reggelen jött a hír, hogy sok szenvedés után a szíved már nem bírta tovább a megpróbáltatást, itthagytál bennünket, a családodat, a barátaidat, a kollégáidat, ennyire fiatalon...

Emlékszem, 1994 nyara volt, mikor feleségeddel betoppantatok hozzám, előtte telefonon érdeklődtél a házaspárnak meghirdetett területvezető vadász, vadászházi gondnok álláslehetőségről. Akkoriban nemigen volt internet, csak újsághirdetés, meg, ugye, az ismeretség.

Hét év után egy újlengyeli vadásztársaságtól eljőve szerettél volna tervezhetőbb megélhetést és magasabb szakmai fejlődést ígérő állami erdőgazdaságnál elhelyezkedni. Nyitott kapukat döngtetted Andreával, hiszen pont rátok volt az erdőészetnek szük-

sege, két olyan agilis, rátermett fiatalra, akik kreatívak és kicsit újra gondolják a korábbi, már-már elavult gyakorlatot.

Túlzás nélkül mondhatom, hogy munkába állásotokkal eljött a fehérvárcsurgói vadászház és vadaskert fénykora, hiszen mind a vendégvadászok, mind a szakszemélyzet azonnal befogadott benneteket, pörgött a vadászat, teltházias volt a vadászház, tele voltatok ötlettel, energiával.

Mikor kilenc évvel később megüresedett az erdőészetnél a fővadászi státusz, már magától értetődő volt, hogy csakis Te töltheted be, hiszen már kiteljesedtél szakmailag, „kinőttesd” a kerületet és komolyabb kihívásokra volt szükséged.

Először egy vadászterületen belül három vadaskert, majd a 2004-es erdőészetösszevonás után már – mint vadászgondnokság vezetőhöz – három vadászterület és öt vadaskert tartozott, rengeteg gondtal, problémával, és az egyre növekvő mezőgazdasági területekből fakadó kihívásokkal.

Mivel óriási volt a teherbírásod, vetted az akadályokat, sőt, közben tovább képezted magad, vérebetél, megszerezted a vadgazda mérnöki mesterképesítést, amit igazságügyi vadkárszakértői minősítéssel és növényvédelmi szakképesítéssel koronáztál meg. Nemcsak munkahelyeden, hanem a megyei vadász kamaránál is maradtandó alkottál, melyet Nimród érdeméremmel, majd Kamarai Ezüstéremmel honoráltak. Munkatársaid bizalmát élvezve bekerültél a vállalat felügyelő bizottságába is, ahol önzetlenül képviselted kollégáid érdekét, és sosem a saját magadét.

Bár már „fél Fejér megye” hozzád tartozott, a szíved csücske akkor is Fehérvárcsurgó maradt. Féltő kezeid évtizedes munkájának eredménye, hogy a cég legjobb gimibikái ma már a csurgói kertből kerülnek ki, ugyanígy a szikaszarvas-gazdálkodás és a pisztrángtelepítés kidolgozása, a Gaja-völgy megújulása is a Te érdemed.

Igazi vezetői erényed volt, hogy a népszerűbb vendégkísérést átengedted kollégáidnak, helyette a sokkal munkaigényesebb, de kevésbé látványos vadföldművelésre és a mezőgazdasági munkákra koncentráltál.

Kidolgoztad a szakszerű, és magas tápértéket biztosító tömlős silókészítés technológiáját, modernizáltad az intenzív gazdálkodás egyik fő pillérét, a preventív vadegészségügyi gyakorlatot, és új alapokra helyezted a térinformatika vadgazdálkodási alkalmazását. Az a szerencsés ember lehettél, akinek munkája és hobbija egybeesett, ebben a szellemben, egész életed során a vad érdekét tartottad szem előtt, és ezt vártad el a hozzád beosztottaktól is.

A Nagy-Hallgató fáin süvítő selet, a teríték melletti máglya ropogását, a Pisztrángos-tó csobogását már nem hallhatod, az újszülött, csetlő-botló muflonbárányokat, az öreg bikák egyre gyarapodó tróféáját, a zöldellő határt már nem láthatod, és hiába hívunk fel telefonon a kérdéseinkkel, már nem felelsz. Nagyon fogsz hiányozni kedves kollégánk, barátunk. Isten Veled, Tibi!

Tóth Károly

Könyvtártámogatás a sepsiszentgyörgyi erdőmérnökképzés segítésére

A Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem Sepsiszentgyörgyön, ideiglenes működési engedéllyel, magyar nyelven erdőmérnökképzést indított. Romániában ez az egyedüli magyar nyelvű erdészeti felsőfokú képzés. Az oktatáshoz is, de az akkreditáció elnyeréséhez is jelentős segítséget nyújthat egy színvonalas erdészeti szakkönyvtár, ami a képzés nyelvéhez igazodva, jellemzően magyar nyelvű szakmai kiadványokat tartalmaz.

A „szakmai kiadvány” tágabban értelmezendő, az erdőt, erdőgazdálkodást közvetlenül érintő munkákon túl, sok más mellett természetvédelmi, erdőpedagógiai, vagy akár inváziós fajokkal foglalkozó munkák is kifejezetten hasznosak lehetnek.

Megjegyzendő, hogy a nyomtatott szakirodalom jelentősége nem kerülhető meg, még manapság, az internetes információforrások elképesztő bőségének korában sem.

Talán nem meglepő, hogy magyar nyelvű erdészeti szakirodalom romániai beszerzése egyáltalán nem egyszerű. Így teljesen egyértelmű, hogy az anyaországi támogatás a könyvtár fejlesztésében (de sok más vonatkozásban is) a képzési színvonalhoz, de magához a képzés fennmaradásához is jelentős, mással aligha kiváltható segítséget jelenthet.

Az ügy támogatásnak alapvetően három módja lehetséges. Ezek a következők:

- erdőgazdaságok, nemzeti parkok, szakmai hatóságok, egyetemek és egyéb intézmények saját szakmai kiadványainak felajánlása néhány példányban;
- magánszemélyek (vagy intézmények) szakmai könyvtárban több példányban meglévő, és/vagy nélkülözhető könyvek, szakmai kiadványok, folyóiratok felajánlása;
- pénzbeli támogatás, a más módon be nem szerezhető könyvek megvásárlására.

A támogatást az *Országos Erdészeti Egyesület Titkársága* koordinálja. A felajánlott könyveket/kiadványokat a Titkárság gyűjti össze. A pénzbeli támogatásokat is az OEE kezeli (K&H Bank 10200830-32310126-00000000), illetve beszerzi a támogatott által kért könyveket, amiket a felajánlott könyvekkel együtt célba is juttat.

Pénzbeli támogatás utalása esetén a megjegyzés rovatba „Sepsiszentgyörgy” írandó.

Országos Erdészeti Egyesület

SAPIENTIA
ERDÉLYI MAGYAR
TUDOMÁNYEGYETEM

HASZNÁLJA TAGSÁGI KÁRTYÁJÁT!

Az Országos Erdészeti Egyesületben fennálló tagságot 2012-től tagsági kártya igazolja. Az OEE-kártya tulajdonosa egyre több kedvezményt vehet igénybe a különböző vásárlási lehetőségektől kezdve a vadászházi szállásokig. Az aktuálisan elérhető kedvezmények listája a www.oee.hu oldalon olvasható, évente egy alkalommal az *Erdészeti Lapok* is közli.

Az Egyesület vezetése a kártya használatára biztat minden egyesületi tagot! A kedvezményrendszer igazi értékét, minél szélesebb körű elfogadottságát a rendszeres kártyahasználat alapozza meg. A kártya névre szól, sorszámmal és vonalkóddal van ellátva, az Egyesület titkársága évente érvényesíti. A 2021-re szóló érvényesítő matrikát azok a tagok kapták meg az *Erdészeti Lapokon* keresztül, akik határidőre eleget tettek az adott évre vonatkozó tagdíjfizetési kötelezettségüknek.

A kedvezményrendszerről és a tagsági kártyával kapcsolatos bármely kérdésben felvilágosítás kérhető az Egyesület titkárságán (titkarsag@oee.hu, 06 1 201 6293) vagy a helyi csoportok titkárainál.

Partnereink:

SZAKSZÖTÁR

MOUNTEX
A TÜRABOLT

STIHL

Nimród
Vadász-horgász bolt

Baumgartner
www.baumgartner.hu

Mahindra
Rise.

GRUBE
ERDÉSZET, VADÁSZAT, OUTDOOR

Harmónia-VADÁSZBOLTOK

STIHL

**KÉNYELMES
HASZNÁLAT,
MEGGYŐZŐ ERŐ.
STIHL. ÉS KÉSZ.**